

Marcika

gyűjtötte: Póczáné Németh Alojzia

Egyszer Marcika elment az anyukájával és az apukájával kapálni a mezőre.

Az édesanya elkészítette az ennivalót. Zsíroskenyeret és vizet tett egy kis kosárba, hogyha megéheznek, legyen mit enni. Vittek egy pokrócot is.

Amikor odaértek a föld végére, leterítették a pokrócot, ráültették a Marcikát.

A szülei kapálták a répát, Marcika pedig játszadozott a pokrócon. Megéhezett. Evett, ivott aztán elálmosodott, majd elaludt.

Amikor felébredt, látta, hogy egy gyönyörű pillangó repked felette. Marcika meg akarta fogni. Futott, futott egyre távolabbra a szüleitől. Repült a pillangó. Marcika pedig követte árkon, bokron túlra, egyre messzebbre és messzebbre.

A pillangó berepült egy búzatáblába. A kisfiú követte. Amikor eltűnt a szeme elől a pillangó, Marcika keresni kezdte. Elálmosodott és elaludt. Amikor felébredt már sötét volt. Sírni kezdett. Sehol sem látta a szüleit. Nagyon szomorú lett. Hát, ahogy így búslakodott, látja ám, hogy egyre több kisállat veszi körül. Megszólal az egyik:

- Ne sírjál te kisfiú, mi majd vigyázunk Rád! Te csak aludjál tovább!

Marcika álmra hajtotta a fejét. Eközben a szülei már mindenütt keresték a kisfiút, de nem találták. Nagyon szomorúak voltak.

Másnap kombájnok jelentek meg a búzaföld végén. Aratáshoz készülődtek. Hát, ahogy kinézett az egyik kombájnos a gép ablakából, megpillantotta Marcikát, aki egy kő mellett aludt. Leállította a gépet, ölébe vette az alvó kisfiút és hazavitte a szüleihez.

Marcika már a saját ágában ébredt. A szülei boldogan ölelték, csókolták fiúkat.